

Âm Chúa Nhật XXXIV Thường Niên A

- Lễ Kitô Vua

Tin mừng Mt 25: 31-46

Đức Giáo Hoàng Piô XI đã thiết lập Lễ Chúa Kitô Vua vào ngày 11/12/1925 trong bầu khí tôn kính và hân hoan của Năm Thánh 1925. Ngài thiết lập lễ này vì vào những thập niên đầu thế kỷ 20, thời gian phải đi di tản vì trào lưu tục hóa và các chủ thuyết khác.

Về phía Giáo Hội, qua việc mừng kính tôn kính là Vua của Chúa Kitô, Giáo Hội không chỉ nhận niềm tin trước của mình là tuyên xưng và quy phục Chúa Kitô trên mọi con người, mọi gia đình, mọi xã hội và tất cả nhân loại, đức tin của Giáo Hội cũng như niềm tin của chúng ta chú ý đến tâm hồn của Chúa Kitô trong ngày tôn thờ với cách là vua Thiên Chúa phán xét kẻ sống và kẻ chết.

Chính vì vậy, bài Tin Mừng cho thấy một viễn cảnh xảy ra vào ngày cánh chung, nghĩa là vào thời điểm cùng của thời gian, cũng là của trần thế này. Ngày ấy, Thiên Chúa sẽ phân chia mọi người trên trần gian thành hai loại: một bên là những kẻ tin theo Ngài, bên kia là những kẻ không tin, hay những kẻ tin nhưng qua hành động lại tỏ ra không tin.

Để ám chỉ hai loại người này, bài Tin Mừng dùng hình ảnh chiên và dê, là hình ảnh mà ngôn sứ Êdêkien đã dùng (x. Ed 34,17-24). Vì chiên và dê là hai loài thú cùng được chăn nuôi chung trong một đồng cỏ, chúng sống với nhau trong một ràn. Chúng nhìn thấy kẻ săn lông thì người ta mới phân biệt chúng theo loại.

Đồng ngôn lúa và cỏ lùng (x. Mt 13,24-30) cũng cho thấy hai loại cây cùng sống chung với nhau - không phân biệt được - trên cùng một thửa ruộng. Cả hai cùng lớn lên bên nhau cho tới

mùa gặt, chỉ tại lúc đó chúng mới được phân rã: «củ lũng thì bó thành bó mà đi, còn lúa thì thu vào kho lũng» (13,30).

Tất cả mọi người, chỉ tại ngày cánh chung, kẻ tin và không tin, kẻ thật sự tin và kẻ có vẻ tin mới được phân chia và tách biệt.

Chúng ta hãy thử xét xem, vào ngày đó, mình thuộc loại nào? Và đâu là tiêu chuẩn để Thiên Chúa phân loại?

Tin Mừng cho ta thấy:

- ngày ấy, toàn nhân loại được phân ra thành hai loại: chiên và dê, tất cả mọi người cho người khác nhìn và người khác, kẻ tin và không tin Thiên Chúa.

- ngày ấy, Thiên Chúa phán xét theo hành động chứ không theo lời nói của con người. Vấn đề là có làm hay không và làm như thế nào, chứ không phải là có nói hay không, có tuyên xưng hay không, hay nói và tuyên xưng thế nào.

- ngày ấy, Thiên Chúa chỉ phán xét và phân loại dựa theo một tiêu chuẩn duy nhất: đó là cách mọi người đối xử với tha nhân chung quanh mình.

Thiên Chúa không cần phân biệt ai là giáo hoàng, ai là giám mục, ai là linh mục, ai là giáo dân;

không cần biết ai giàu ai nghèo, ai có địa vị ai là thành dân; thậm chí không cần biết ai đi làm việc, ai đi kinh doanh, ai làm chủ việc, ai hành nghề, ai cúng vào nhà thờ...

Ngài chỉ xét có một điều: mọi người đã làm gì và không làm gì cho tha nhân. Như thế, chính hành động của chúng ta - chứ không phải là lời nói hay cái gì khác - quyết định chúng ta thuộc loại nào hay loại kia

Truyện thánh Martinô thành Tours.

Martinô là một quân nhân Rôma và một Kitô hữu. Một ngày mùa đông lạnh lẽo, khi ông đi vào một thành phố, có người hành khất chôn ông lại xin bố thí, Martinô không có tiền, nhưng ông thấy người hành khất xanh xao và run rẩy vì lạnh, ông cởi chiếc áo khoác đã sờn rách và xé một mảnh cho người hành khất.

Chỉ hôm nay ông nhận thấy thiên đàng có các thiên sứ đang bao quanh Chúa Giêsu và Ngài đang mặc mảnh áo lạnh của ông.

Một thiên sứ hỏi Chúa Giêsu: "Chỉ sao Ngài mặc chiếc áo sờn rách đó? Ai đã cho Ngài áo đó?" Chúa Giêsu trả lời: "Martinô, tôi mặc mảnh của Ta đã cho Ta".

Quả thật như bài Tin Mừng hôm nay Chúa đã xác quyết: Ta bỏ các người: "nhưng gì các người đã làm cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các người đã làm cho chính Ta" (Mt 25,40) và Chúa nói tiếp: "hãy đi, hãy lãnh lấy phần gia nghiệp là Nước Trời đã chuộc bạn cho các người từ khi tôi ở thành vũ trụ, vì khi ta đói, các người đã cho ăn, Ta khát, các người đã cho uống, Ta là khách lạ, các người đã tiếp rước, Ta mình trần, các người đã cho mặc, Ta đau yếu các người đã viếng thăm, Ta bị tù đày, các người đã đến với ta"(Mt 25, 34-36).

Thật là hạnh phúc cho chúng ta, nếu đức Chúa nói với chúng ta như vậy trong ngày tận thế với tư cách là vị Vua Thiên phán xét xấc kẻ sống và kẻ chết. Amen.

Lm. Giuse Đ. Văn Thu

Kính chuyển:

Hồng